

Zuurstokhoning

Je bent een gelukkig imker wanneer je bijenstekje ligt op wat nog over is van het platteland, waar je met je huis-tuin-en-keukenbijen tweemaal per jaar kunt slingeren. Er is altijd wat te halen. Dicht genoeg ook bij een wooncentrum voor de minder bloeiende periodes: wat fruit, wat paardebloem, linde, bonen, courgette etc.

Als je voor de tweede keer geslingerd hebt, begin je aan het inwinteren te denken. Je maakt na enige tijd de kasten nog eens open om te kijken of er nog wat gehaald is, zodat je daar bij het voeren rekening mee kunt houden.

Stomverbaasd sta je dan, als je ziet dat er uit kast één wéér geslingerd kan worden! Dat is toch niet mogelijk! Welke dracht dan? Kast twee open. Insgelijks. Op de plaats van een vergeten kantraam is een behoorlijk stuk raat gebouwd aan de dekplank vol met roze honing!

Dan begint er een belletje te rinkelen. Al eerder heb ik verhalen gehoord over een imker die bij gebrek aan linde in zijn directe omgeving zijn bijen bij ons in de buurt had gezet en wel eens wilde weten waar die roze honing vandaan kwam. Of over een collega-imker die om gezondheidsredenen het wat kalmer aan moest doen. De roze honing kwam hem goed van pas. Die bespaarde hem de moeite van het inwinteren. Hij wist ook waar die zuurstokhoning vandaan kwam.

Op zo'n 3 km afstand van mijn stekje staat een veevoederfabriek die van restanten oud en overgebleven snoepgoed melasse maakt, een veevoeder met een suikergehalte van 60%. Daar kwam ik achter toen ik er een kijkje ging nemen. Het leek erop dat ik was aangeland in een luilekkerland van snoepgoed, kennelijk afgekeurd vanwege de kleur, vorm of smaak. En in rijen kisten, kratten en bakken opgeslagen. Met daarop natuurlijk duizenden bijen die feilloos aanvoelden welke snoepwaar het hoogste suikergehalte bevatte. Geregeld worden deze partijen onder een afdak in een grote ketel gestort waarin het spul telkens met een aantal bijen wordt gekookt tot genoemde melasse, een donkere chocolademelk, want er zit ook drop onder.

Wie schetst mijn verbazing, als men mij vertelt dat een imker met 5 volken zo'n 1.000 kg van dit spul voor een zacht prijsje gekocht heeft. Dat zal wel verdeeld gaan worden onder andere imkers. Ik ben benieuwd hoe deze bijen de winter doorkomen. Ik vrees het ergste.

Al met al: het imkeren zonder echte honing te halen,

begint voor mij op deze manier zijn charme te verliezen. Van de andere kant zou het toch te gek voor woorden zijn je bijen daardoor van de hand te moeten doen. Voor suikergoed zijn er tenslotte betere want vertrouwde adressen.

Ad van Meurs, Venray

Reactie op: 'Toekomstvisie'

in BIJEN 12 (1): 15-16 (2003).

Na het lezen van uw artikel moet ik toch enige kritische noten plaatsen, dan wel enige gedachtekronkels in het juiste daglicht zetten.

Even voorstellen, Johnny Reumkens al enige jaren imker in het zuiden des lands.

Kortstondig lid geweest van een vereniging en deze weer snel verlaten nadat ik me bewust werd van de generatie-incest welke aldaar heerste, en de neerbuigende houding jegens andersdenkenden.

Met andere woorden ik ben een van die mensen die gegronde redenen hebben geen deel te willen zijn van een vereniging die dezelfde hobby koestert.

Misschien dat mijn beeld geen landelijk gegeven is doch enkel regionaal gebonden is; hiervoor mijn welgemeende excuses.

De teloorgang van de imkerij, ja dank je de koekoek, de hobbyimkers waarover u spreekt zijn naar mijn mening zeer commercieel denkend en zien graag alles uitgedrukt in harde munt, geen spoor van het uitdragen van een hobby, enkel selectief en kortstondig geheugenverlies.

Ik denk daarbij even terug aan mijn begin van de hobby en de op winst beluste reacties die daarbij mij ten deel vielen.

Bovendien moet ik constateren, na een diefstal van mijn kasten, dat de heren ook nog andere kwalijke eigenschappen bezitten. In dezelfde januari-uitgave lees ik hiervan een bevestiging.

Over de medewerking die mij daarna geboden werd (ik was geen lid) kan ik ook nog een leuk verhaaltje vertellen.

Uw vrees over het uitsterven van de hobby schetst volgens mij een te negatief beeld; het is een natuurlijk zichzelf regulerend proces, van interesse en desinteresse.

Het imkeren zal zeker blijven voortbestaan misschien niet in de huidige vorm zoals die zich overigens op velerlei gebieden op dit moment aan het manifesteren is, waarbij ik wil opmerken: zijn die ontwikkelingen verkeerd?

En laten we nu wel wezen, ons landje kenmerkt zich toch door het overmatig vergaderen en het belerende